

er da saaledes, at f. Ex. i Tyffland er der et Apothek for 9000 Mennesker, i Schweiz er Forholdet som 1 til 8000, i Frankrig 1 til 6000 og i Holland 1 til 5000. Salgsprisen paa Apotheker er meget høi, det er jo naturligvis en Følge af Privilegieerne. Den varierer i Almindelighed mellem 150,000 og 300,000 Kr. og har været i stadig Tilvæxt. Jeg skal tillade mig at fremhæve et Exempel, nemlig fra Hjerteminde Apothek. Det blev i 1873 solgt for 65,000 Kr., i 1878 for 115,000, i 1882 for 120,000 Kr., altsaa paa 9 Aar en Prisstigning af 85 pCt. Hele Apothekerinstitutionen er en forældet Ting fra Absolutismens Tidsalder, hvilket allerede turde fremlyse deraf, at vi endnu have en Institution, det kgl. Sundhedskollegium, der skriver sig fra nogle Retsforrifter, nemlig Reskripterne af 22de April, 13de Mai og 18de November 1803 og vel at mærke gaa disse Retsforrifter væsentlig ud paa at opfriske en Forordning af 9de April 1740 og en Fundats af 22de Juni 1785. I Henhold hertil udgjør den farmaceutiske Bestanddel af Sundhedskollegiet ikke mere end $\frac{2}{10}$ eller maaske kun $\frac{1}{12}$ af hele Kollegiet, og det er saaledes temmelig klart, at den farmaceutiske Bestanddel af Kollegiet ikke har kunnet være i Stand til at sætte synderlig meget igjennem med Hensyn til Apothekervæsenet og dets bedre Ordning. I Fyrrene begyndte der at løfte sig Stemmer for en Reform med Hensyn til vort Apothekervæsen, og der udkom da ogsaa en kgl. Resolution af 23de December 1842 om Apothekers Oprettelse, men der mærkedes, i Virkeligheden ikke synderligt til denne Resolution ude i Livet. Der næst udkom der ogsaa nogle Aar senere under 7de Juli 1873 en Resolution eller et Reskript om Hjelpeapotheker, men Tilstanden blev ikke bedre derved, thi ved Oprettelsen af disse Hjelpeapotheker blev der taget meget ringe Hensyn til Befolkningens Tarv og et meget stort Hensyn til Privilegiehavernes Tarv; de særlig uddannede Farmaceuters Tarv blev heller ikke synderligt varetaget, og disse Mænd hindredes navnlig ved denne Resolution i at kunne komme i selvstændige Stillinger, Noget som naturligvis enhver Mand sætter Pris paa. Det, der tilstgædes med Hjelpeapothekerne, blev tildels ikke opnaaet, thi efterhaanden ere de fleste af dem blevne bortforpagtede til Fordel for Privilegiehaverne og ere saaledes blevne Gjenstand for en Spekulation i Retning af Binding, som ikke har været til Fordel hverken for Almenheden i det Hele taget eller for de farmaceutisk uddannede Mænd, som have offret Tid og Studium paa at komme ind i disse Stillinger. Der

er kommet mange Andragender ind til Ministeriet, som ikke ere blevne bevilgede. Her paatrænger sig nu det Spørgsmaal, med hvilken Ret kunne Eierne af Apothekerprivilegieerne forhindre nye Apothekers Oprettelse. Jeg skal i saa Henseende tillade mig med den ærede Formands Samtykke at oplæse nogle Linier af den Resolution, som jeg har tilladt mig at citere, nemlig Resolution af 23de December 1842, som var Resultatet af de Forhandlinger, som dengang førtes ved det kgl. Sundhedskollegium. Det hedder deri: „Lagtet Apothekerprivilegier, udenfor de enkelte Tilfælde, i hvilke de ligefrem ere forundte som reelle, maa anses som personlige, saa ville vi dog tilstede, at det, i Henseende til de allerede eksisterende Apotheker, der tidligere have været Gjenstand for Overdragelse, maa have sit Forblivende ved den hidtil fulgte Fremgangsmaade, i hvis Følge Kjøbere af slige Apotheker tillige kunne forvente allernaadigst Sanktion paa Privilegiets Erhvervelse, naar det paa en fuldkommen tilfredsstillende Maade godtgjøre, at de ere i Besiddelse af den til Apothekets Drift fornødne Duelighed; men ligesom det er en Selvfølge, at der ved Medicinalartens Bestemmelse ikke bør tages Hensyn til, at ældre Apotheker have tilkjøbt sig Rettigheden til at drive Næringen, saaledes skal intet ældre eller nyere Apothekerprivilegium være hinderligt i at bevilge flere nye Apothekers Anlæg, hvor det Offentliges Tarv maatte gjøre Saadant tilraadeligt.“ Jeg vil nu tillade mig at opfaste det Spørgsmaal, om en Apotheker herefter kan gjøre nogen retslig Indsigelse gjældende med Hensyn til Oprettelsen af Apotheker. Forølgelig af Lægepersonalet omkring i Landet, Veterinærvidenskabens Udvikling og Ansættelser af flere og flere Dyrlæger, alt det til sammen gjør, at der maa blive Brug for flere og flere Apotheker. Det burde efter min Mening ikke formenes nogen pharmaceutisk uddannet Mand, som stiller de Betingelser, der kræves, at oprette Apotheker paa egen Regning og Risiko, ligesom privilegerede Bogtrykkere og Gjæstgivere f. Ex. ikke kunne forhindre Andre i at ned sætte sig, Alt i Henhold til, om jeg saa maa sige, den nyere Tids Mand og Tidsanskuelse, som have gjort sig gjældende efter vor Næringslov og navnlig i Henhold til Næringslovens § 88. Der bør gøres Noget fra Statens Side, om end med Offre. I Sverige har man afløst Privilegieerne ved kgl. Anordning af 9de September 1873. Hvorfor skulle vi ikke gjøre ligesaa hos os? og først og fremmest bør hele den forældede Administration viftuof undergaa en grundig Omændring. Sundheds-